

Mátyás király és az öreg katona

A Mátyás király ugyi járto a határt, meg járto a falukot és összetalákozott egy harcosával. Má' idős vót, és mikor összetalákozta, örömmel köszöntötték egymást, öleegették egymást és beszélgettek sok mindenrül. Osztan mikor a Mátyás király má' akart eemennyi, akkor azt kérdezte tüle, hogy:

– Mondd – névrü' mondta neki, hogy –, mondd, messze van-e még a messze?

– A fene, má' csak a' ökör szarváig.

Azt kérdezte tüle, hogy:

– Hány még a harminckettő? – Ugye az meg a fogai: harminckettő.

Hogy:

– Má' csak tizenkettő.

S azt mondta nekije:

– Hogy ha valaki fogja kérdezni, és ha megmondod addig, míg a királynok a fejét nem látod, becsukatlak!

Hát a Mátyás királlyal vótak ezek a'..., akik kísérték őtet, hát kíváncsiak vótak, hogy hát mit jelent az, hogy messze-e a messze. S azt mondta, hogy:

– Egy tallérér' megmondom.

Odadták neki a' egy tallért.

– Azt jelenti, hogy milyen messzire látok. S akkor mondtam, hogy csak a' ökör szarváig. És akkor kérdezte azt, hogy hány a harminckettő.

Hogy csak tizenkettő. Az meg a fogaim.

És aszongya neki a' egyik, hogy:

– Meg fogja látni, hogy be fogja magát csukni a Mátyás király, mer' nem látto a' arcát és hogy eemondta nekünk.

Ő aszonta, hogy:

– Itt van a talléron e!

Azt akarta, hogy ha kíváncsiak lesznek, hát legalább keressen túlük egy tallért.